

'I am Hennie' - 'I am Honey'

In het grootste gedeelte van Australië vliegen de bijen het hele jaar door. Er wordt daar dus een vol jaar geïmkerd. In Nederland ligt het bijenvliegverkeer toch altijd zo'n drie maanden per jaar stil. Wordt er dan niet geïmkerd? Je trekt weliswaar geen kasten open, maar je bent meer dan ooit druk met het schonen van ramen, het herstellen van kasten, het schilderen van vliegplanken en je komt ook nog eens aan lezen toe. Ook dat noem ik imkeren en ik ben niet ontevreden met die 3 maanden. Zo gaat het ook met vakanties. Je bent wel weg van huis, haard en bijenstal, maar daarmee houd je niet op imker te zijn. Juist tijdens vakanties in het buitenland kun je veel opsteken van de bijenhouders ter plaatse.

Wales

De eerste twee weken van mei was ik in Wales en niet te ver van de plaats waar ik verbleef woonde een imker die wel een babbel wilde maken. Ik stelde me voor: 'Hennie', waarop hij 'honey' zei. Nog een keer: 'Hennie', weer zei hij 'honey'. Veertig jaar geleden had ik mij misschien terecht zorgen moeten maken als een oudere man 'honey' tegen je zegt. Hij bedoelde echter iets heel anders. Zijn voornaam was Mel en hij legde uit dat dit in het Welsh honing betekent. Hij vond dat de naam Hennie als het engelse woord voor honing klonk. Vandaar de grap. Op zijn bureau lag een bijenblaadje met op de voorpagina een bladvullende foto van de kleine bijenkastkever. Hij sprak zijn bezorgdheid uit over de dreiging die ons staat te wachten. Op mijn vraag wat hij tegen de varroamijt in stelling bracht vertelde hij dat hij iets door het wintervoer mengde. De naam was hij vergeten maar hij vertelde dat met zijn veertig volken dit de minst arbeidsintensieve methode van bestrijden was. Op de vraag of ik zijn bijen wilde zien knikte ik gretig

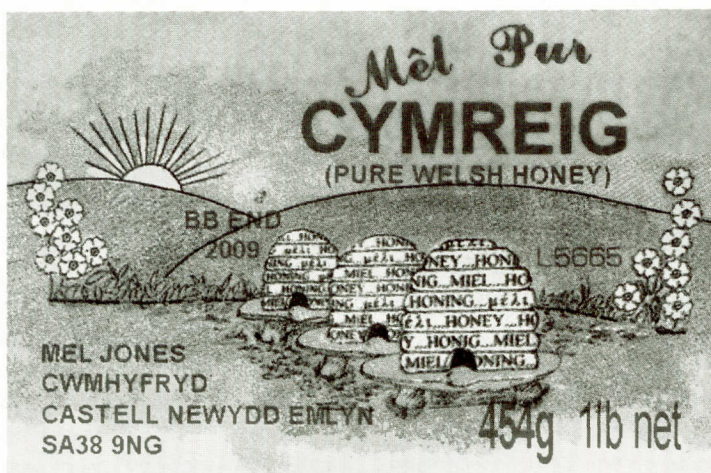
ja. De meeste kasten stonden op een paar km afstand en onhandig klauterde ik in de voor mijn gevoel verkeerde kant van de auto. Het landschap is daar glooiend om niet te zeggen heuvelachtig. Beekjes doorsnijden de weilanden die met heggen zijn omgeven: veel haagdoorn, veel sleedoorn, meidoorn en heel veel veldbloemen. Mel Jones hield vanaf zijn 14de jaar bijen. Het was begonnen met een zwerm in een kartonnen doos. Kast geleend, kast nagemaakt. Nu was hij een gepensioneerde 60-er die er zo'n veertig bijenvolken op na hield. Bij de kasten aangekomen

maakte hij zijn roker aan. Hier-voor gebruikte hij geen tabak maar een paar lappen van een in stukken geknipte juten zak. Iets om te onthouden. Op mijn vraag wat voor bijen hij had, vertelde hij me dat ze 'quite docile' waren, erg rustig. Desondanks werkte hij met een kap op en gelukkig had hij

nog een reservekap want rook of geen rook, ze schoten in groten getale op ons af en probeerden ons door de kap heen te pakken te nemen.

Mengelmoes

Gewend aan Buckfastbijen vond ik zijn bijen nogal aan de donkere kant, hoewel ik er ook zag met de bekende gele Buckfaststreep. Ook viel me iets op aan de vleugels. Die stonden wat meer uitgespreid, meer als bij een vlieg. De tekeningen in Schotman laten ook wel deze vleugelstand zien. Het mengelmoesje vond ik evenwel niet zo 'quite docile', maar halen deden ze wel. Met zijn veertig volken had hij het afgelopen jaar 1.200 kg honing geslingerd en het jaar daarvoor 1.600 kg. En die honing verkoopt hij voor drie pond per 450 gr. Dat is omgerekend €4,50. Ik denk erover mijn prijs op Brits niveau te brengen. Tenslotte komt mijn honing van Hennie.

Mel legde uit dat zijn naam in het Welsh honing betekent.